

[Mølgaard]

svinder, ud fra en generel samfundsbetragtning. Det nære samfund, som vi trives bedst i, hvor arbejdspladsen er et sted, man kan lide at være på, og hvor det for omgivelserne, bl.a. børnene, ikke er en hvid plet på landkortet, bør ikke tabes.

Jeg forstår også vel, at forespørgerne vil presse på for at ændre den uheldige udvikling, og lad mig så endelig føje én enighed med forespørgerne til, nemlig at presset, der er nødvendigt, næppe skabes ved dagsordenshaløj her i tinget her og nu. De dagsordener, der måtte komme til at foreligge for os i dagens løb, kan vi ikke forestille os fremmer andet end papirindustriens interesser, og vi har ingen tro på, at det gavner hverken det danske samfunds interesser eller aktionærernes interesser i papirindustrien.

Vi er også enige med regeringen i forskellige af de synspunkter, som er fremkommet i handelsministerens skriftlige og mundtlige redegørelse. Ængstelsen for at skabe en fastlåst struktur, at opretholde kunstige grene af erhvervslivet ved subsidier, at skabe konkurrenceforvridninger og ønsket om at tage lighedshensyn til både store og små virksomheder, men ikke nok med det, også mellem lønmodtagere og virksomhedsindehavere, ja, mellem alle borgere, er noget, vi tilslutter os fra retsforbundets side. Retsforbundet går mindst 150 pct. ind for disse synspunkter, sådan at forstå, at vi endda synes, regeringen burde følge disse principper i langt højere grad.

Venstre har spillet ud. Regeringen har ikke i tilstrækkeligt omfang spillet imod, synes vi. Vel nok fordi planøkonomiske bureaukratiske arvegodsbetragtninger gør, at regeringspartiet trods alt må have en vis betinget sympati over for det, som venstre her har spillet ud med.

Jeg vil gerne bemærke, at når jeg nu har tænkt mig nok så meget at kommentere venstres oplæg som regeringens modspil, ligger der deri en kommentar også til regeringens besvarelse af forespørgslen, i og med at der, hvor vi siger stærkt fra over for venstres oplæg, ligger en kritik af regeringens manglende modstand over for venstres tanker de steder, hvor regeringen ikke for alvor har sagt fra.

Livet i Danmark anno 1978 er også tilstedeværelsen af et erhvervsliv, ja, dettes eksistens hører endda med til eksistensbetingel-

serne i landet. Dette erhvervsliv skal da også have rimelige udfoldelsesmuligheder. Dele af dette erhvervsliv har urimeligt gode udfoldelsesmuligheder, andre har urimeligt dårlige levevilkår. Skillelinjen går ikke blot mellem store og små virksomheder. Den går heller ikke imellem handel, håndværk, industri, servicefag m. v. Det er ikke en sådan sektoropdeling, der afspejles, når man tegner billedet af, hvem der klarer sig godt, og hvem der klarer sig mindre godt. Men skillelinjen er der jo klart. Den går mellem konkurrenceudsatte og konkurrencefrie eller næsten konkurrencefrie næringslivsgrene.

Monopolvirksomhederne har fortsat i dagens kriseramte Danmark gode vilkår. De begunstiges på alle leder og kanter, og hvert eneste august- og septemberforlig har bidraget til, at det gik dem bedre endnu. De foranstaltninger, venstre har foreslået, vil bidrage yderligere til at lægge endnu mere smør på brødet for de godt aflagte, og det skuffer mig, at regeringen ikke er noget, bare noget mere afvisende over for det.

Venstres debatoplæg giver stort set ikke mere margarine til brødet for konkurrenceerhvervene, tværtimod. Når de præsenteres for regningerne ved de ydeligere forøgelser af skattetrykket, der bliver nødvendige for at finansiere disse foranstaltninger, skræbes de sidste fedtstofrester væk fra brødet. Det er ikke godt for konkurrenceevnens opretholdelse internationalt og dermed ikke for Danmarks muligheder på lang sigt. Det mere smør på brødet for de velaflagte kan jo ikke have være betinget af et ønske om at hjælpe EF med smørpukkelproblemet. Men mange små virksomheder vil skride i dette smør, og det er måske en gammel venstretradition, som man under en ny partiledelse gerne vil følge op for at vise, at tingene er, som de var tilforn.

De løvemadder, man serverer for hele befolkningen og vel især for de mindre virksomheder, i venstres debatoplæg, hvad er det de består i? Er det noget, der rører ved de konkurrenceudsatte erhvervs fundamentale problemer? Jo, man vil lette de administrative byrder, men gør man det ved at bortskære dem? Nej, knap nok. Moms, kildeskat, ATP, statistikindberetningspligt og meget andet har venstre et ansvar for er blevet etableret, og det vil man ikke gøre op med.